

kalamees Siimon metsast tagasi. Väsinud, tuisus ta oma koormaga kitsast jalgteed mööda edasi ja tahtis praegu jäägri Hindriku majast mööda minna, et üle jõe silla koju pöörata.

„Pea finni!“ hüüdis jääger ja jooksis hirmsa wande ja kisaga wanamehe järele, „kust sa wana waras need puud oled wõtnud? — Need on minu omad!“

Wanamees ehmatas. „Need puud ei ole mitte warastatud,“ fogeldas ta.

„Ära waleta, wanamees,“ ütles jääger, „eile alles raiusin ma ülemal metsas puud ja panin sinna hunnikusse; sealt oled sa neid toonud; too aga need siia!“

„Mina olen neid metsast maast korjanud, nõnda kui õigus ja luba on,“ wastas Siimon.

„Sa waletad wana halpe!“ ütles jääger, „too aga puud siia!“ —

„Teie näate ju,“ ütles wanamees, „et need ei ole raiutud puud, waid aga maast korjatud wettind tombud ja kuiwand ofsa tüki, mis tuul maha-ajanud.“

„Mind ei sa ja oma walega petta;“ karjus jääger, warastand oled sa neid jah!“

Seal kiskus ta puukimbu ilmaarmuta wanamehe seljast ära ja wiskas ülewelt silla pealt alla sügawa jõlle, laenete mängiks. „Nüüd on see riid

otsas,“ ütles ta hirwitates ja läks toredaste sammudes koju. Wanamees waatis märja filmadega takka järele ja pööris siis õhkades ja kurwa meelega koju minema.

Mõne päewa pärast läksiwad ilmad sojemaks; lumi hakkas sulama, wesi hakkas jões tõusma ja jääd lagunema. Suure wäe ja jõuga wiis wesi suuri jääpankafi edasi ja kiskus kallastelt puud, palka, laudu ja mis aga kätte sai ja wiis neid suure mürisemise ja kohinaga alla poole. Suured jääpangad ajasiwad hirmsa wäe ja jõuga üksteise peale ja täitsiwad altpoolt jõe põhjani täis, aga ikka tuli unsi hirmsa raksumise ja kohinaga wahunutates takka peale, mis määratuma tammi wee ja jäädele ette kaswatas, mis läbi wesi peal pool hirmsaste tõusis.

Seal tuli ülemal nimetatud jäägri poeg Willem linnast ja tahtis sillast üle minna. Aga hirmsa suure wee ja jää pankade pärast, mis silda wastu pörutasiwad, et see wabises, hakkas ta kartma ja wärisema ja ei julgend silla peale minna. Wana Siimon, kes sel korral jõe kaldal oma paati parandas, andis taale nõu, mitte oma liia julgusega enesele meelega kahju teha, et nõnda, kui praegu, surma ja elu wahel, hakkaks üle silla minema. Isa Hindret aga waatis seda lugu lottu pealt ja nägi